

Arrest

**nr. 43 469 van 18 mei 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 december 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN NUFFELEN, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster trad op X te Al Hoceima in het huwelijk met een in België verblijvende Marokkaanse man.

1.2. Verzoekster kwam in het bezit van een paspoort voorzien van een visum het Rijk binnen en diende op 20 januari 2005 een verblijfsaanvraag in.

1.3. Op 4 januari 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een verzoek tot herziening in.

1.4. Verzoekster zette haar verzoek tot herziening op 6 juni 2008, overeenkomstig artikel 230 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, om in een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arrest nummer 15 251 van 28 augustus 2008 vernietigde de Raad de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 4 januari 2006.

1.6. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 4 september 2008 een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.7. Bij arrest nummer 21 838 van 23 januari 2009 vernietigde de Raad de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 4 september 2008.

1.8. Op 23 juni 2009 werd verzoekster in het bezit gesteld van een A kaart.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 17 december 2009 om het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen door middel van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekster op 20 januari 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"in uitvoering van artikel 11, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van de genaamde (B.A., D)

geboren te (...)

van Marokkaanse nationaliteit,

verblijvende te (...) 9000 GENT

toegelaten tot verblijf op basis van artikel 10 van de wet.

REDEN VAN DE BESLISSING: (1)

** De betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (art. 11, § 2, eerste lid, 2°, van de wet):*

Betrokkenes echtgenoot verklaarde het volgende in een mail van 19/08/2009 gericht aan DVZ:

"Mw. (B.A.) heb ik, onder dwang en onder dreiging uit de familie verstoten te worden en als zwarte schaap te worden uitgeroepen, moeten huwen, dus met een zekere twijfel en druk heb ik uiteindelijk dan toch toegegeven toen langs mijn kant, met de intentie te huwen en akkoord ging om te huwen op die manier! Niet direct op vrijheid berustende keuze, heb ik de huwelijksakte toch maar ondertekent. Niet veel later, bleken mijn twijfels en ondertussen gegronde twijfels toch te kloppen, want Mw (B.A.) had helemaal niet de ware intentie naar België te komen afreizen als toekomstige echtgenote, om hier samen een gezamenlijke toekomst op te bouwen, niet veel later bevestigde Mw. (B.A.) dit in haar houding en gedragingen en reacties nadit te hebben meegemaakt en gezien te hebben ermee geconfronteerd werd, dat zij de enkel de intentie had en heeft, enkel om aan een rechtsgeldige langdurige verblijfsverg. te komen. Daarom stuur ik U mijn relaas in de vorm van deze hulpkreet en om nog kracht bij te zetten en te volharden in de aanvraag de gezinshereniging die Mw (B.A.), klaarblijkelijk enerzijds heeft misbruikt want ze heeft gewacht tot het uiterste geldigheid van de inreisvisum voor toegang tot het grondgebied (uitreiking 3 maanden geldige toegangvisum voor Belgische Grondgebied, in Marokko in Oktober 2004, heeft zij maar op 19/12/2004) in Brussel toegekomen. Want Mw (B.A.) had, gehoopt en nog zeker getracht, ook mij/ons nog meer te doen betalen als bruidschat eer ze dan kon afreizen uit Marokko, 'als echgenote die in kader van de aangevraagde gezinshereniging zich bij haar man kwam bijvoegen', afgewacht en een natuurramp om dan effectief over te komen, anderzijds nooit op de opgegeven adres als eindbestemming (dus hereniging met haar gehuwde man, m.a.w. echtelijke woonst) te annuleren zetten en alsnog aan te dringen om de knoop rechtvaardig door te hakken, en indien mogelijk de situatie alsnog (ex tunc)

terug te draaien... Wat is er met mijn aangifte gebeurt van 06/01/2005 doorgegeven aan <Cel Meprosch> onder dossier nr (...) of ref: (...). Bij mijn "stande pede" aangifte van schijnhuwelijk in januari

2005, bij eerst de gemeentedienst cel schijnhuwelijken, en na doorverwijzing ook bij de lokale recherche 'Dienst Meprosch', amper 14 dagen na haar aankomst was en is een bewijs, hoe ik toen al persoonlijk sterk twijfelde aan de ware intenties van het opbouwen van een duurzame levenscel. Mw (B.A.) haar verblijfsvergunning dacht ik uitgereikt was op basis van een gedwongen/gearrangeerde en gesloten huwelijk en in kader van een gezinshervorming dat Mw. naar beleven heeft misbruikt maar nooit effectief heeft gefinaliseerd. Één van de vele bewijzen zijn dat Mw. (B.A.) nooit heeft gewoond (in de echtelijke woonst, de woning vond ze te min, het was toen nog sociale woning en nog minder vond ze mijn vervoersmiddel =fiets??) of er haar laten domicilieëren op de door haar eerst opgegeven bestemming adres op de Belgische ambassade te Marokko, de wijkagent is tot 3x keer toe langsgeweest en telkens was zij nergens te vinden... Ik vraag U aub alsnog mij de kans te geven mijn verweer, verhaal of beleven feiten te laten akteren of verklaren en officieel registreren. Mw (B.A.) ondanks haar beweerde persoonlijke moeilijke situatie en 'in de steek gelaten te zijn door haar man', volgens haar eigen zeggen!?, is ze dus toch begin juli naar Marokko vertrokken, lekkere zomer vakantie genoten en daarbovenop heeft ze er een opmerkbare feest gegeven omdat zij beweert dat zij nu een definitieve verblijfsvergunning heeft gekregen ondanks alle stappen van haar (ex-man???). Nu ze bijna haar slag heeft binnengehaald (Tijdens haar verblijf in Marokko werd er zelf groot feest gegeven, genodigden behalve de (L.) niet!)... schapen, kippen werden er geslacht omdat de dochter (Mw (B.A.D.), nu eindelijk haar verblijfsvergunning van langdurige termijn heeft gekregen: (haar uiteindelijke doel) ondanks de strubbelingen bij de (B.A.) in Marokko) heeft een droevig, zieke en toch wel diep teleurgestelde moeder (mijn moeder) mij vertelde terwijl er, en dat stoort mij, toch nooit geen samenwoning/domiciliatie op éénzelfde adres geregistreerd is geweest, het huwelijk op zich is nooit geconsumeerd geweest, en dit huwelijk indien getoetst aan de recent geldende wetgeving over het type huwelijk, geen rechtsgeldige huwelijk verklaard kan zijn of aanvaard kan worden ?? toch niet voor de Belgische wetgeving en de gezinshereniging die Mw (B.A.) van beginaf aan misbruikte en zo kwam zij met dubbele geheime agenda over met toegang te krijgen tot het land, nu na die verblijfskaart van 1 of 5jr. krijgt zij dan een definitieve van 5jaar/10jaar? Zaak afgehandeld en misschien zelf uitspraak van een echtscheiding (???) en dus verdere onderhoudsplichtigheid voor mij, met nu al de onleefbare gevolgen vanden die ik nu al moet ondergaan. Mw heeft en zal haar sociaal economisch promotie toch behaald hebben, en gaat men verder gaan met de orde van de dag PS** ik stuur u alvast de uitnodiging tot dagvaarding voor 'de nietigverklaring van het afgesloten huwelijk te marokko 12 Augustus 2003' -09/1879/A *nietigverklaring huwelijk voltrokken in 2003 te Marokko*: (L.M.) t/ (D.B.A.) OP 10/09/2009 voor de Rechtbank van 1ste aanleg /3° Kamer; 9u."

Uit de fax dd. 29 mei 2009 blijkt dat betrokkene bij de gemeente verklaard heeft dat haar echtgenoot haar het huis uitgezet heeft omdat hij een relatie had met iemand anders en zij dit niet wilde aanvaarden.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat er geen sprake meer is van een echtelijke relatie tussen de echtgenoten.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2°, van de wet, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel van het gelijkheidsbeginsel, van het rechtzekerheidsbeginsel en van de kracht van het gewijsde van de eerdere arresten van de Raad.

Verzoekster onderbouwt haar middel als volgt:

"De beginselen van behoorlijk bestuur, en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen ... (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p.161.)

Op 04.09.2008, bijna vier jaar na de aanvraag tot verblijf door verzoekster (op 20.01.2005), besluit de Dienst Vreemdelingenzaken dat de verzoekster niet zou voldoen aan de voorwaarden van verblijf op grond van artikel 10, alinea 1, lid 4 van de Vreemdelingenwet.

De weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken werd reeds eerder beslecht op 28 augustus 2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die de weigering van het verblijf onwettig achtte om de volgende redenen: (arrest RVV, nr. 15.251 van 28.08.2008, in de zaak RVV 27.294 / II)

“Verzoekster stelt vast dat, op basis van de summiere motivering in de bestreden beslissing, wordt besloten tot een weigering van het verblijf hetgeen bezwaarlijk als een afdoende motivering kan worden beschouwd. Vooreerst zijn de “gegevens” waarvan sprake is in de beslissing niet meegedeeld waardoor de verzoekster zich daar niet met nuttig gevolg tegen kan verweren. Op welke concrete gegevens of feiten de gemachtigde zich baseert om te stellen dat de verzoekster niet zou samenwonen met haar echtgenoot, kan verzoekster onmogelijk uitmaken uit de beslissing. Dat een eenvoudige verwijzing naar gegevens, waarvan zij de inhoud niet kent, verstrekt door de Vreemdelingendienst van Mariakerke aan de Dienst Vreemdelingenzaken, niet beantwoordt aan de vereiste motiveringsplicht. Uit de beslissing kan bovendien niet worden afgeleid of er al dan niet een controle is geweest op de echtelijke woonplaats en wat de vaststellingen daar waren. Dat de overheid faalt in haar verplichting om haar beslissingen op afdoende wijze te motiveren. Verzoekster stelt verder dat zij en haar echtgenoot destijds wel eens echtelijke moeilijkheden hadden daar haar echtgenoot verslaafd is aan drugs en dat zij wegens agressie van haar echtgenoot soms de echtelijke woonst diende te verlaten, hetgeen echter niets af doet aan het feit dat zij en haar echtgenoot wel degelijk samenwoonden op hetzelfde adres. Uit het enkele feit dat bepaalde gegevens zouden zijn verstrekt door de Vreemdelingendienst van Mariakerke, waarvan de inhoud niet gekend is, kan niet worden afgeleid dat er geen samenleving bestaat tussen de echtgenoten. Dat het kennelijk onredelijk is om op basis van één woonstcontrole, zo deze al zou zijn geschied, of omdat de samenwoning niet onmiddellijk kon worden vastgesteld, af te leiden dat verzoekster niet zou samenwonen met haar echtgenoot op hetzelfde adres. Dat de samenwoning perfect had kunnen worden vastgesteld indien de Dienst Vreemdelingenzaken een deugdelijk onderzoek had verricht, hetgeen zij heeft verzuimd. Dat de beslissing dan ook voorbarig is geweest. Dat het bovendien kennelijk onredelijk is om op 4 januari 2006 tot een weigering van verblijf te beslissen, op basis van gegevens verstrekt op 29 april 2005, i.e. over gegevens van bijna één jaar oud. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook zeer onzorgvuldig is geweest en dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden.”

De Raad van Vreemdelingenbetwisting heeft een schending weerhouden van de zorgvuldigheidsplicht doordat de Dienst Vreemdelingenzaken niet wettig had kunnen vaststellen dat de verzoekster niet bij haar echtgenoot inwoonde op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat de beslissing die werd genomen op 4 januari 2006 gebaseerd werd op gegevens die bijna één jaar eerder zijn verstrekt. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er werd rekening gehouden met het samenwoningverslag van 26 mei 2005 en met de aangifte op 18 november 2005 door haar echtgenoot bij de politie, aangezien de beslissing slechts verwijst naar gegevens die haar op 29 april 2005 zijn overgemaakt.

De Raad achtte het kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister de bestreden beslissing treft op grond van gegevens die hem bijna één jaar voordien zijn verstrekt, ook al woont de verzoekster op dat ogenblik niet meer bij haar echtgenoot.

Door de vernietiging door de raad van Vreemdelingenbetwisting van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten dd. 04.09.2008 wordt de verzoekster terug geplaatst in de situatie waarin zij zich bevond op het moment van de indiening van haar aanvraag tot verblijf op 20.01.2005.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich toen niet kon steunen op nieuwe gegevens met betrekking tot de verblijfplaats van de verzoekster, zoals het samenwoningverslag van de politie Gent dd. 23.02.2006. De Dienst Vreemdelingenzaken beschikte immers slechts over een periode van maximaal 12 maanden, na afgifte van het Attest van Immatriculatie, om een onderzoek te doen naar het al dan niet voldaan zijn aan de voorwaarden tot verblijf (artikel 26 KB van 8.10.1981). Dat de dienst Vreemdelingenzaken geen rekening mocht houden met de gegevens verstrekt in dit samenwoningverslag van de politie Gent,

waarin wordt verklaard dat er geen samenwoning is tussen de echtgenoten en dat er tevens een echtscheidingsprocedure is ingesteld.

Ook zou afbreuk gedaan worden aan de gelijkheid tussen enerzijds de gevallen waarin de Dienst Vreemdelingenzaken de nodige spoed en zorgvuldigheid aan de dag legt om de verblijfsaanvraag grondig te laten onderzoeken en deze waarin zij dit niet doet om zich daarna te beroepen op een gewijzigde situatie jaren later.

Dat deze redenering werd gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest van 23.01.2009. Zo stelt de Raad het volgende: (arrest RVV, nr. 21.838 van 23.01.2009, in de zaak RVV 32.401 / II)

“In haar beslissing van 4 september 2008 baseert de Dienst Vreemdelingenzaken zich op een brief van 31 mei 2007 van de advocaat van de echtgenoot van verzoekster, op een samenwoningverslag van de politie van Gent van 23 februari 2006 en op gegevens van het Rijksregister, waaraan niet nader gepreciseerd wordt van wanneer ze dateren. Terecht stelt verzoekster dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich op 4 september 2008 opnieuw baseert op zeer oude gegevens, van zelfs meer dan één jaar oud. Dit gegeven wordt overigens niet betwist door de verwerende partij. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is van oordeel dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening heeft gehouden met zijn arrest van 28 augustus 2008, zodat het gezag van gewijsde ervan is geschonden.”

Dat in casu dient vastgesteld dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich beroept op gegevens haar bezorgd door de echtgenoot van verzoekster. Dat deze gegevens niets anders inhouden dan een herhaling van het schrijven van de raadsman van de echtgenoot van verzoekster dd. 31.07.2007. Geen enkel zinnige of gegronde bewering kan worden aangenomen als nieuw element. Zoals reeds is gebleken uit de procedure die de echtgenoot heeft trachten te voeren, doch zonder succes, ter vernietiging van het huwelijk op basis van een vermeend schijnhuwelijk, beweerd de echtgenoot veel, maar maakt dit niet hard door stukken aan te brengen die zijn beweringen kunnen staven. De beweringen van de echtgenoot werden eveneens gebruikt in de procedure ter vernietiging van het huwelijk, maar werden door de rechtbank van de tafel geveegd. Meer nog de procureur des Konings, als bewaker van de openbare orde, en dus zeker bedachtzaam voor schijnhuwelijken, besluit in zijn advies dat het wel degelijk verzoekster is die nooit de kans heeft gekregen om een duurzame relatie uit te bouwen. (stuk 3)

Dat er dus geen sprake kan zijn van enig nieuw element waarop de Dienst Vreemdelingenzaken zich gesteund heeft bij het nemen van de beslissing tot intrekking van de BIVR van 1 jaar van verzoekster. Bijgevolg dient te worden besloten dat de Dienst Vreemdelingenzaken nogmaals de kracht van het gewijsde van de voorgaande beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft miskend.

Mede om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Bovendien wordt het rechtszekerheidsbeginsel geschonden. Immers de Dienst Vreemdelingenzaken neemt een beslissing meer dan 4 jaar na het indienen van de aanvraag conform art. 10 van de Vreemdelingenwet op 10.02.2009 en dit naar aanleiding van het arrest van de Raad van Vreemdelingenbetwistingen dd. 23.01.2009. (stuk 4) Na een attest van immatriculatie, slechts geldig tot 28.05.2009, wordt aan verzoekster een BIVR van 1 jaar afgeleverd. Na de “hulpkreet” van de echtgenoot van verzoekster, wordt deze BIVR terug ingetrokken. De gegevens waarop de Dienst Vreemdelingenzaken zich baseert, zijn niet verschillend van deze waarop de Dienst zich heeft gebaseerd met betrekking tot de eerdere weigeringen. Een intrekking van een kaart van 1 jaar, na slechts enkele maanden en terwijl verzoekster nog steeds getrouwd en dit slechts enkel op beweringen van de echtgenoot die niet als nieuw kunnen worden aangemerkt, getuigt niet van het respecteren van het rechtszekerheidsbeginsel dat door de overheid, en dus ook door de Dienst Vreemdelingenzaken, dient nageleefd.

De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd.

2.1.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"Verzoekster stelt dat de redelijke termijn werd overschreden nu pas vier jaar na aanvraag de weigeringbeslissing werd genomen, ook meent zij dat het schrijven van de echtgenoot d.d. 19 augustus 2009 niet als een nieuw element kan worden beschouwd op grond waarvan de beslissing genomen werd, het gezag van gewijsde wordt geschonden geacht.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het middel niet dienstig is.

In eerste instantie wenst zij op te merken dat wanneer een beslissing vernietigd wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, de overheid ter zake een nieuwe beslissing dient te nemen.

De thans bestreden beslissing is gebaseerd op elementen die dateren van na het vernietigingsarrest, zodat bezwaarlijk kan worden miskend dat de beslissing genomen werd op grond van nieuwe elementen, derhalve is er geen sprake van een schending van het gezag van gewijsde.

Het enkel gegeven dat het schrijven van 19 augustus 2009 -onder meer - betrekking heeft op een toestand die al vele jaren aanhoudt, betekent niet dat de overheid er geen rekening mee mocht houden bij het nemen van de thans bestreden beslissing. Het relaas van de echtgenoot bevestigt niet alleen dat er van een echtelijke relatie geen sprake is geweest in het verleden, ook toont het aan dat verzoekster vandaag evenmin een huwelijks- of gezinsrelatie in de zin van artikel 11 van de vreemdelingenwet onderhoudt.

De bewering van verzoekster dat het niet om een schijnhuwelijk zou gaan, doet niets ter zake aan de rechtmatigheid van de thans bestreden beslissing, dat gebaseerd is op het feit dat er geen relatie is tussen de echtgenoten. Dat gegeven wordt op zich niet betwist door verzoekster, wel integendeel: in een fax van 29 mei 2009 liet verzoekster aan de gemeente weten dat zij het echtelijk huis had verlaten omdat de echtgenoot een relatie met iemand anders had.

Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 10 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980 en derhalve nam de gemachtigde van de Minister terecht een beslissing tot weigering van verblijf.

Immers, artikel 10, §1, 4° vreemdelingenwet bepaalt:

"4° de volgende familieleden van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;*
- hun kinderen die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;*
- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voorzover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"*

Artikel 11 van de vreemdelingenwet bepaalt:

§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in één van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

Verzoekster weerlegt de grondslag van de bestreden beslissing niet.

De bestreden beslissing is de wettelijke resultante van artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet. De loutere toepassing ervan kan de overheid niet ten kwade worden geduid.

Het middel is niet gegrond.”

2.1.3. In haar repliekmemoirie stelt verzoekster nog het volgende:

“Verzoekster verwijst ten deze naar haar uiteenzetting in het inleidend verzoekschrift.

Bovendien wenst verzoekster nog één en ander op te merken.

Verzoekster doet op 20.01.2005 diende verzoekster een aanvraag in tot verblijf op basis van haar huwelijk met een niet-EU onderdaan. Gezien de verschillende procedures wordt verzoekster pas na de uitspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 23.01.2009 in het bezit gesteld van een Attest van Immatriculatie geldig tot 28.05.2009. Op 29.05.2009 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een BIVR geldig voor 1 jaar. Verweerder beweert dat verzoekster in het bezit werd gesteld van een BIVR ten gevolge van een fout van de gemeente (Stad Gent). Dit komt in de verste verte het rechtszekerheidsbeginsel niet ten goede dat verzoekster reeds heeft opgeworpen in haar verzoekschrift. Het kan aan verzoekster niet worden verweten dat de Stad Gent een fout heeft gemaakt. Verzoekster mocht ervan uitgaan dat zij, na afloop van haar AI, ten rechte in het bezit werd gesteld van een BIVR. Dat verweerder nu opwerpt dat de BIVR foutief werd afgeleverd, raakt kant nog wal. Dan had de DVZ, als hiërarchische overheid van de lokale DVZ (de Stad Gent) reeds veel vroeger deze zogenaamde fout moeten rechtzetten. Na bijna een jaar wordt die zogenaamde fout dan ontdekt en dit pas nadat de echtgenoot van verzoekster nogmaals zijn hulpkreet heeft geuit en zich in de slachtofferrol heeft gezet met niets anders dan dezelfde beweringen (dewelke hij niet kan hard maken, vroeger niet en nu nog steeds niet en aldus niet voldoet hij aan het adagium actori incumbit probatio). De elementen die de echtgenoot van verweerder in zijn mail aan de DVZ opwerpt zijn dezelfde als deze die hij bij monde van zijn raadsman heeft laten worden aan de DVZ dd. 31.05.2007. Door het intrekken van de verblijfstitel van verzoekster schendt de DVZ de kracht van gewijsde van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 23.01.2009. Immers verweerder maakt gebruik van beweringen van de echtgenoot van verzoekster die de DVZ reeds lang bekend waren. Het herhalen van deze beweringen in een nieuw schrijven vormt geen nieuw element. Zodoende baseert de DVZ zich alweer op de oude gegevens en schendt de DVZ het gezag van gewijsde.

Verzoekster wil tevens opmerken dat zij in haar eerste middel niet de schending van de redelijke termijn opwerpt. Terwijl verweerder dit evenwel in de nota aanhaalt als zijnde het eerste middel van verzoekster.”

2.1.4.1. De Raad stelt vast dat de verblijfsaanvraag van verzoekster, op basis van haar huwelijk met een in België verblijvende Belgische man, werd ingewilligd en dat haar op 23 juni 2009 een A-kaart werd afgeleverd. Overeenkomstig artikel 11, § 2, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan verweerder beslissen het verblijfsrecht te beëindigen van een vreemdeling die op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk indien deze niet of niet langer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd. Verweerder heeft van deze mogelijkheid gebruik gemaakt om, op basis van het feit dat beide echtelieden te kennen gaven geen gezinscel meer te vormen, het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen. Verzoekster stelt dat verweerder hierbij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit het administratief dossier dat door verweerder werd neergelegd blijkt dat beide echtelieden de kans kregen om hun standpunt omtrent hun relatie te verduidelijken.

De echtgenoot van verzoekster bracht verweerder, nadat verzoekster in het bezit gesteld werd van een verblijfstitel, via een e-mailbericht op de hoogte van het feit dat het huwelijk niet geconsumeerd werd, dat hij niet met verzoekster samenwoonde, dat hij de intentie had om de nietigverklaring van het huwelijk te vorderen en dat hij hiertoe concrete stappen had ondernomen.

Verzoekster betwist de wijze waarop haar echtgenoot de situatie voorstelt, maar ontkent noch het feit dat zij niet meer met haar echtgenoot samenwoont, noch het gegeven dat haar echtgenoot poogde het huwelijk te laten vernietigen. Zij voegt bij haar verzoekschrift zelf een aantal stukken waaruit blijkt dat haar echtgenoot effectief een procedure tot nietigverklaring van het huwelijk opstartte, doch dat zijn vordering werd afgewezen en zij erkent in haar verzoekschrift uitdrukkelijk dat zij niet met haar echtgenoot samenwoont.

Er blijkt derhalve niet dat verweerder de bestreden beslissing niet correct zou hebben voorbereid en niet zou hebben gesteund op een correcte feitenvinding.

2.1.4.2. Aangezien verzoekster geen kennelijke wanverhouding aantoonde tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan zij ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.4.3. De Raad kan voorts niet inzien hoe de bestreden beslissing het gewijsde van de arresten van de Raad zou kunnen schenden. In het arrest van nummer 15 251 van 28 augustus 2008 wordt immers slechts vastgesteld dat verweerder kennelijk onredelijk en onzorgvuldig optrad door zich, bij het afwijzen van de initiële verblijfsaanvraag van verzoekster, te baseren op gegevens die bijna een jaar oud waren en in het arrest nummer 21 838 van 23 januari 2009 werd vastgesteld dat verweerder het gezag van gewijsde schond door zich opnieuw te baseren op oude gegevens bij het nemen van een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. In voorliggende zaak wordt evenwel een beslissing genomen op een andere rechtsgrond en wordt verwezen naar een recent e-mailbericht van de echtgenoot van verzoeker, waarin de actualiteit van vroegere vaststellingen wordt bevestigd en waarbij een aantal nieuwe gegevens, waaronder het feit dat hij overging tot het dagvaarden van verzoekster, aangebracht worden.

2.1.4.4. Verzoekster kan ook niet gevolgd worden in haar standpunt dat het gelijkheidsbeginsel miskend werd omdat er een verschil in behandeling zou zijn tussen de gevallen waarbij verweerder de nodige spoed en zorgvuldigheid aan de dag legt en deze waarbij hij dit niet doet en zich beroept op een gewijzigde situatie. Er dient immers op gewezen te worden dat de mogelijkheid om een verblijfsrecht te beëindigen door de wetgever, in artikel 11, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, in de tijd beperkt werd, zodat de door verzoekster vooropgestelde situatie zich in beginsel niet kan voordoen. Verzoekster kan ook niet ter discussie stellen dat in casu verweerder een beslissing heeft genomen binnen de in artikel 11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. De beslissing werd immers genomen minder dan een jaar nadat de verblijfsaanvraag van verzoekster ingewilligd werd. In de mate dat verzoekster met haar uiteenzetting kritiek wenst te geven op de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 4 januari 2006 en 4 september 2008 kan de Raad slechts opmerken dat deze beslissingen werden vernietigd en niet het voorwerp uitmaken van huidige vordering die, zoals reeds gesteld, gericht is tegen een beslissing die gebaseerd is op een andere rechtsgrond en op informatie van recentere datum die deels nieuw is en deels de actualiteit van oudere inlichtingen bevestigt.

2.1.4.5. Het rechtszekerheidsbeginsel, dat verzoekster ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Artikel 11, § 2, van de Vreemdelingenwet voorziet expliciet dat verweerder gedurende drie jaar kan oordelen dat een vreemdeling die op basis van artikel 10 van dezelfde wet tot een verblijf werd toegelaten niet langer het recht heeft om in het Rijk te verblijven. Verzoekster wist of behoorde derhalve te weten dat haar verblijfsrecht kon beëindigd worden gedurende een beperkte periode, indien werd vastgesteld dat zij niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhield met haar echtgenoot. De bewering van verzoekster dat verweerder zich baseert op gegevens die niet nieuw zijn is niet alleen incorrect – in dit verband dient opnieuw verwezen te

worden naar het initiatief van haar echtgenoot om de vernietiging van het huwelijk te vorderen – doch ook niet dienend. Artikel 11, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet voorziet immers nergens dat bij de beoordeling van de vraag of er al dan niet nog een werkelijk huwelijks- of gezinsleven bestaat niet tevens rekening zou mogen gehouden worden met gegevens die dateren van voor het inwilligen van de initiële verblijfsaanvraag die evenwel niet vaststonden en nog dienden bevestigd te worden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Zij licht haar middel toe als volgt:

“Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De bestreden beslissing door de gemachtigde van de Minister van Asiel- en Migratiebeleid maakt een bestuurshandeling uit in de zin van art. 1 van de vermelde wet van 19.07.1991. De beslissing is immers een “eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden [...]”

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen “uitdrukkelijk” moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op “afdoende” wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980.

De term “afdoende” bevestigt de rechtspraak van de Raad van State, welke vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

In artikel 4 van de genoemde wet wordt melding gemaakt van een aantal gevallen waarin de motiveringsplicht niet van toepassing is. Deze uitzonderingen op de formele motiveringsplicht moeten strikt worden geïnterpreteerd; en de hier opgesomde uitzonderingsgevallen worden limitatief bepaald. Het bestuur kan, buiten de gevallen opgesomd in artikel 4 van de wet, niet de verplichting tot uitdrukkelijke motivering ontlopen, zelfs niet om redenen die verband houden met de spoed waarmee de betrokken beslissing zou zijn genomen. Artikel 5 van de wet bepaalt immers uitdrukkelijk dat dringende noodzakelijkheid het bestuur niet ontslaat van de plicht zijn handeling uitdrukkelijk te motiveren.

Rekening houdend met bovengenoemde bepalingen, dient te worden vastgesteld dat de motiveringsverplichting die op de overheid rust, schromelijk met de voeten werd getreden.

Op basis van deze eerder vage motivering, waarin men zich baseert op ingewonnen informatie verkregen via de echtgenoot van verzoekster, werd besloten tot weigering van het verblijf, hetgeen bezwaarlijk als afdoende motivering kan worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing de facto op hetzelfde neerkomt als bij de weigering van het verblijf op datum van 04.01.2006 en de weigering van 04.09.2008.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de motivering gebrekkig is.

Dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze verantwoordt waarom zij opnieuw beslist tot een weigering van verblijf niettegenstaande het arrest van de Raad voor Vreemdelingebetwistingen dat de weigering van verblijf reeds eerder had vernietigd.

Dat de bestreden beslissing is genomen op basis van de verklaring van de echtgenoot van verzoekster zonder evenwel zich bijgaand te steunen op een recent politieverlag.

Dat bovendien en niet in het minste de bestreden beslissing is genomen op basis van fouti(e)ve informatie. Niet alleen beweert de echtgenoot allerlei zaken zonder ze maar enigszins hard te maken, tevens vermeldt de bestreden beslissing dat betrokkene heeft verklaard aan de gemeente dat haar echtgenoot een andere relatie heeft en hij haar daarom uit het huis heeft gezet en dat zij dit niet wilde aanvaarden, Op het ogenblik dat verzoekster, op uitnodiging van de DVZ Gent, zich naar de gemeente begaf in bijzijn van haar raadsman, heeft zij inderdaad verklaard dat zij uit huis is gezet door haar echtgenoot omdat hij er een andere relatie op na houdt, maar niet dat zij dit niet wilde aanvaarden. Het zou te interpreteren zijn al zou verzoekster hebben ingestemd met het verlaten van de echtelijke woonst, quod non. Verzoekster werd zelfs opgevangen door haar schoonouders toen haar echtgenoot haar de deur heeft gewezen. Verzoekster werd gevraagd waarom ze niet meer thuis woont. Zij heeft hierop geantwoord dat zij aan de deur werd gezet omdat haar echtgenoot een andere relatie zou hebben. Echter heeft ze nooit verklaard dat ze dit niet wilde aanvaarden. En hiervan was de raadsman van verzoekster getuige. Zij heeft dus nooit de echtelijke woonst willen verlaten. In tegendeel van haar kant heeft ze steeds blij gegeven haar huwelijk te willen consumeren en eraan te bouwen.

Aangezien de formele motiveringsplicht een substantiële vormvereiste is, en de verzoekster door de inbreuk hierop in zijn belangen werd geschaad, dient de desbetreffende bestuurshandeling vernietigd te worden.

Dat verder ook een schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden vastgesteld. Dat de motivering in recht niet kan worden aanvaard wegens schending van het gezag van gewijsde, het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel,

Dat de handelwijze van de Dienst Vreemdelingenzaken gezien het voorgaande dan ook getuigt van kennelijk onredelijk gedrag, waardoor op manifeste wijze afbreuk wordt gedaan aan de rechten van de verzoekster.

Dat bovendien niet mag blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich nog de moeite heeft getroost om een samenwoonstverslag aan de wijkagent te vragen. Dat aldus moet worden besloten dat enkel op basis van de verklaringen van de echtgenoot van verzoekster, die kant nog wal raken, de Dienst Vreemdelingenzaken heeft besloten dat er geen echtelijke relatie meer is.

Dat om voormelde redenen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd."

2.2.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Verzoekster voert opnieuw aan dat de bestreden beslissing niet genomen werd op grond van nieuwe gegevens. Bijkomend stelt zij dat zij het echtelijk huis nooit heeft willen verlaten, zij werd ertoe gedwongen omdat haar echtgenoot een andere relatie had.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het middel niet dienstig is.

Dat verzoekster de echtelijke woonst niet wou verlaten of de vraag wie aan de basis ligt van de echtelijke breuk, is niet relevant. Het gegeven op zich dat geen relatie bestaat tussen de echtelieden volstaat om op grond van artikel 11 §2 van de vreemdelingenwet een verblijfsrecht aan een vreemdeling te in te trekken:

§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in één van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1 ° de vreemdeling voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10;

2 ° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

In het kader van de motiveringsplicht wenst verweerder te verwijzen naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

'Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (R.v.St. nr. 167.477, 5 februari 2007; R.v.St. nr. 164.298, 31 oktober 2006).’ (RW, nr. 10.529, 30 augustus 2007)

Uit de bestreden beslissing bleek duidelijk op welke gronden het verblijf werd geweigerd. Bijgevolg kon verzoekster met kennis van zaken oordelen of het zinvol was om beroep in te stellen tegen die beslissing.

Het middel is niet gegrond.”

2.2.3. In haar repliekmemorie geeft verzoekster te kennen te volharden in het middel.

2.2.4.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wettelijke bepalingen, immers gesteld dat verzoekster het verdere verblijf geweigerd wordt en dat zij het grondgebied dient te verlaten omdat er geen sprake meer is van een echtelijke relatie tussen verzoekster en haar echtgenoot. Tevens wordt de inhoud van een e-mailbericht van de echtgenoot van verzoekster weergegeven, waarbij deze stelt dat het huwelijk niet geconsumeerd werd, dat hij niet met verzoekster samenwoont en dat hij de nietigverklaring van het huwelijk zal nastreven. Ook wordt geduid dat verzoekster zelf verklaarde door haar echtgenoot uit de echtelijke woning te zijn gezet. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt is de motivering van de bestreden beslissing niet vaag, maar daarentegen zeer gedetailleerd en duidelijk. Deze motivering dient dan ook als pertinent en draagkrachtig beschouwd te worden. De motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft verder niet tot gevolg dat een bestuur moet uiteenzetten waarom het van oordeel is dat een beslissing niet strijdig is met eerdere arresten van de Raad waarbij beslissingen die tot stand kwamen op basis van een andere rechtsgrond werden vernietigd. Door te vermelden dat

de bestreden beslissing genomen werd *“zonder zich bijgaand te steunen op een recent politieverlag”* toont verzoekster evenmin een schending aan van voormelde wetsbepalingen. De Raad besluit derhalve dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gebaseerd derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

2.2.4.2. In de mate dat verzoekster stelt dat de bestreden beslissing genomen werd op basis van foutieve informatie voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster stelt dat haar echtgenoot allerlei zaken beweert zonder deze echter enigszins hard te maken en dat zij inderdaad heeft verklaard dat zij door haar echtgenoot uit het huis werd gezet omdat hij een andere relatie heeft, maar dat zij nooit heeft gezegd dat zij weigerde dit te aanvaarden. Zij stelt dat zij steeds blij heeft gegeven van haar wil om het huwelijk te consumeren en eraan te bouwen.

De Raad merkt op dat de beschouwingen van verzoekster niet toelaten vast te stellen dat verweerder ten onrechte zou geoordeeld hebben dat verzoekster en haar echtgenoot geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhouden. Een huwelijks- en gezinsleven kan immers slechts bestaan indien beide echtelieden dit wensen en uit het e-mailbericht van de echtgenoot van verzoekster blijkt duidelijk dat dit niet het geval is. Een man die een effectief huwelijksleven met zijn echtgenote heeft legt immers geen verklaringen af waarbij hij stelt misbruikt te zijn door zijn partner en de vernietiging van het huwelijk te willen nastreven. Verzoekster erkent bovendien dat zij niet meer met haar echtgenoot samenwoont en dat deze een andere relatie heeft. Verzoekster geeft te kennen niet verantwoordelijk te zijn voor de breuk in de relatie met haar echtgenoot, doch toont hiermee niet aan dat de stelling van verweerder dat er geen huwelijks- en gezinsleven is onjuist is.

Door te stellen dat verweerder zich niet de moeite getroost heeft om een samenwoonstverslag aan de wijkagent te vragen, toont verzoekster ook geen schending aan van de materiële motiveringsplicht. Wanneer beide echtelieden zelf uitdrukkelijk te kennen geven niet samen te wonen en zij in het rijksregister op een verschillend adres staan ingeschreven, kan niet ingezien worden waarom een wijkagent nog een verslag over het ontbreken van de samenwoning tussen de echtelieden zou dienen op te stellen.

In zoverre verzoekster nog betoogt *“dat de motivering in rechte niet kan worden aanvaard wegens schending van het gezag van gewijsde, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel”* kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 10, eerste lid, 4° en 11, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 16 en 17 van de Europese richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG).

Zij verstrekt volgende toelichting:

“Verzoekster huwde op 12.08.2003 te Al Hoceima (Marokko) met de heer (L. M.), van Marokkaanse nationaliteit.

Het koppel deelde initieel dezelfde verblijfplaats na hun aankomst in België.

Tijdens hun samenwonen ontstonden er na verloop van tijd echtelijke problemen tussen verzoekster en zijn echtgenote.

Ingevolge deze echtelijke problemen werd het onhoudbaar voor de verzoekster zich nog langer in dezelfde woning met haar echtgenoot te begeven, waardoor zij zich genoodzaakt zag een tijdelijk en voorlopig onderkomen te zoeken bij haar schoonfamilie.

Ondanks deze echtelijke problemen onderhielden beide echtelieden nog steeds op regelmatige basis contact. Het feit dat de verzoekster onderkomen vond bij de schoonfamilie van haar echtgenoot wijst op een zeker intact gehouden band tussen de echtelieden, ondanks hun huwelijksproblemen.

Dat verzoekster aan de voorwaarden van verblijf voldeed op het moment van de verblijfsaanvraag alsook in de periode die de Dienst Vreemdelingenzaken in aanmerking mag nemen om na te gaan of is voldaan aan de voorwaarden van verblijf.

Dat verzoekster en haar echtgenoot nog steeds getrouwd zijn.

Uit de termen 'die met deze komt samenleven', gebruikt door art. 10, lid 1, 4° van de Vreemdelingenwet die als voorwaarde geldt voor de familiale hergroepering tussen echtgenoten, dient te worden afgeleid dat de wetgever gemeend heeft dat het recht op verblijf dat hij op die grond toekende, afhing van een daadwerkelijke en duurzame samenleving tussen de echtgenoten (R.v.St., nr. 80.504 van 28.05.1994; R.v.St., nr. 75.861 van 22.09.1998; R.v.St., nr. 53.030 van 24.04.1995).

Dat in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing meent, een verklaring met de facto dezelfde inhoud als waarop de vorige weigeringsbeslissingen zijn gesteund, deze weigeringsbeslissing niet kan schragen op grond van art. 11, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980. Immers tussen verzoekster en zijn echtgenote bestond wel degelijk een daadwerkelijke en duurzame samenleving.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken voor het nemen van haar bestreden beslissing geen enkel deugdelijk onderzoek heeft verricht naar het bestaan van het voornoemde daadwerkelijk en duurzaam samenleven van de echtgenoten.

Doordat de overheid zich beperkt tot de louter de verklaring van de echtgenoot -zoals trouwens ook bij haar eerdere beslissingen dd. 04.01.2006 en 04.09.2008- dat zij zagezegd niet effectief zouden samenwonen, heeft zij een inbreuk gepleegd op de wettelijke strekking van art. 10, lid 1, 4° en van artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

De overheid had moeten nagaan of er al dan niet sprake was van een werkelijke en duurzame samenleving tussen verzoekster en zijn echtgenote, wat echter niet is gebeurd. Dat een inbreuk op voornoemde artikelen dan ook vast staat.

In toepassing van het derde middel dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Gelet op de voorgaande middelen is de bestreden beslissing dan ook nietig."

2.3.2. Verweerder werpt het volgende op:

"Verzoekster stelt dat er geen deugdelijk onderzoek werd verricht naar het al dan niet bestaan van een daadwerkelijke en duurzame relatie tussen de echtelieden.

Verzoekster beroept zich op artikel 16 van de Richtlijn 2003/86/EG. Dit artikel bepaalt evenwel dat gezinshereniging kan worden afgewezen indien de gezinshereniger geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhoudt met het gezinslid of wanneer het huwelijk uitsluitend tot stand is gebracht met het oog op het verkrijgen van toegang tot verblijf in een lidstaat. Uit al het voorgaande kan verwerende partij besluiten dat op grond van dit artikel de weigering van het verblijf terecht is. Verzoekster vormt geen huwelijksleven met de heer (M. L.). Verzoekster geeft ook niet aan op welke manier uit dit artikel zou volgen dat de bestreden beslissing niet correct zou zijn.

Vervolgens roept verzoekster nog artikel 17 van richtlijn 2003/86/EG in als geschonden. Ook dit artikel kan verzoekster niet dienstig inroepen tegen de bestreden beslissing. Immers, het artikel bepaalt dat men moet rekening houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband. In casu blijkt uit al het voorgaande dat er geen sprake is van een gezinsband. Zeker niet gezien de verklaring van de echtgenoot, alsook van verzoekster.

De Wet van 25 april 2007 (B.S. 10 mei 2007) integreert de Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, en de EU-Richtlijn 2003/109/EG betreffende de status van langdurig ingezetene.

Deze Wet trad in werking op 01 juni 2008, waardoor de Omzetting van de Richtlijn is geschied en men zich niet meer op de 'directe werking' van de Richtlijn kan beroepen.

Verzoekster voert aan dat er onvoldoende onderzoek werd gevoerd vanwege de beslissende overheid. Nochtans is de bestreden beslissing gebaseerd op eigenhandige verklaringen van zowel verzoekster, als haar echtgenoot, waaruit telken male blijkt dat er geen relatie is tussen de echtelieden.

De verwerende partij is van mening dat dergelijk verklaringen volstaan om, als goed bestuur, te besluiten dat in het onderhavige geval niet voldaan werd aan de voorwaarden van voormeld artikel 10 van de vreemdelingenwet. Bovendien wordt in het verzoekschrift geen enkel element aangebracht, die de gevolgtrekkingen van de beslissende overheid ontkrachten. Verzoekster maakt haar stelling als zou de beslissing zijn gebaseerd op verkeerde gegevens, niet aannemelijk.

Het middel is niet gegrond."

2.3.3. In haar repliekmemorie verwijst verzoekster naar haar uiteenzetting in het verzoekschrift.

2.3.4.1. Allereerst moet worden opgemerkt dat de richtlijn 2003/86/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoekster toont dit evenwel niet aan. Verzoekster kan dan ook niet dienstig verwijzen naar een schending van de artikelen 16 en 17 van de richtlijn 2003/86/EG. Bovendien moet worden opgemerkt dat verzoekster niet toelicht waarom zij van oordeel is dat de artikelen 16 en 17 van de richtlijn 2003/86/EG geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het middel hoe dan ook onontvankelijk is.

2.3.4.2. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoekster aangeeft dat zij na haar aankomst in België bij haar echtgenoot verbleef, dat zij diende te vertrekken ingevolge echtelijke problemen, dat zij onderdak vond "*bij de schoonfamilie van haar echtgenoot*" en dat zij en haar man toch op regelmatige basis contact onderhielden. Zij besluit hieruit dat zij initieel voldeed aan de vereiste "*komt samenleven*" die voorzien is in artikel 10, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Verzoekster gaat evenwel voorbij aan het feit dat in de bestreden beslissing geen standpunt ingenomen wordt over de vraag of zij initieel de bedoeling had om samen te leven met haar man of effectief samenleefde, maar gemotiveerd wordt dat zij op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd "*niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd*". Een schending van artikel 10, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid uit de beschouwingen van verzoekster.

2.3.4.3. De uiteenzetting van verzoekster, samen met de mededeling dat zij nog steeds gehuwd is, laat ook niet toe te besluiten dat artikel 11, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet geschonden is. Door nogmaals te herhalen dat geen deugdelijk onderzoek werd verricht naar het bestaan van een daadwerkelijk en duurzaam samenleven van de echtgenoten en hierbij voorbij te gaan aan het gegeven dat beide echtelieden de kans kregen om hun standpunt inzake hun relatie kenbaar te maken en dat hieruit overduidelijk blijkt dat er geen effectief huwelijksleven meer is, toont verzoekster immers geen schending aan van artikel 11, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Het derde middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK